

“ΦΤΕΡΟ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ,,

Μουσική ήθογραφία

Α. Σακελλάριου - Χρ. Χαιρόπουλου

ΘΕΑΤΡΟΝ “ΚΥΒΕΛΗΣ,, - ΘΙΑΣΟΣ ΤΩΝ ΑΣΣΩΝ

Με τὴν πρωτότυπη μουσικὴ ἠθογραφία τοῦ κ. Ἀλέκου Σακελλάριου «Φτερό στον άνεμο...» ἔκανα τὴν πρώτη του ἐμφάνισι στο θέατρο τῆς πλατείας Συντάγματος, τὸ περασμένο Σάββατο ὁ νεοσύστατος θίασος τῶν ἄσσων τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ μας θεάτρου.

Ὡς γνωστόν τὸ ὑπερτροφικὸ αὐτὸ συγκρότημα εἶναι συνταιρικό, με ἐπιχειρηματίες τοὺς ἴδιους τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς του πρωταγωνιστάς, δηλαδή τὶς ἀδελφές Ἄννα καὶ Μαρία Καλοτά, τὸν Μάνο Φιλιππίδη, τὸν Ὀρέστη Μακρῆ, τὸν Κυριάκο Μαυρέα καὶ τὸν Μίμη Κοκκίνη, καὶ ἐπὶ πλέον τὸν συγγραφέα κ. Ἀλέκο Σακελλάριου ποὺ ἐπωμίσθηκε καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ σκηνοθέτη. Ὅπως ἐπίσης εἶναι γνωστόν, ὁ λόγος ποὺ προσκάλεσε τὸν συνασπισμὸ αὐτὸ τῶν πιὸ δυναμικῶν ἀξιῶν τῆς ἐλαφρᾶς μας σκηνῆς, καθὼς οἱ ἴδιοι οἱ συνασπισθέντες τὸ δῆλωσαν ἐπανειλημμένως, εἶναι ἡ ἀποφυγὴ τῆς ἐκμεταλλευσέως τῶν ἀπὸ τοὺς λογῆς χρηματοδότας ποὺ στήριζαν ὡς τώρα τὶς ἐπιχειρήσεις τῶν ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον ἐπάνω στίς φέρμες τὶς δικῆς τῶν.

Δὲν θὰ συζητήσουμε καθόλου ἐπάνω στο τελευταίον αὐτὸ θέμα, ἂν εἶναι δηλαδή τῆ ὄχι σωστὸ αὐτὸ ποὺ ἔκαναν καὶ ἂν ἔχουν ἄδικο ἢ δίκιο ἄλλοι σινάδελφοι τῶν «ἄσσων» ἠθοποιοὶ ποὺ παραπονοῦνται διὰ μὲ τὸν τρόπον τους ἀπέκλεισαν τὴ βιώσιμη συγκρότησι ἐνὸς δευτέρου μουσικοῦ θιάσου στήν πρωτεύουσα αὐτὸν τὸν χειμῶνα καὶ ἔτσι καταδικάζουν πρὸ ἀνεργία τόσοσιν καὶ τόσοσιν κόσμο, γιατί ἄλλη εἶναι ἡ ἀποστολὴ τῆς στήλης αὐτῆς καὶ ἔτσι περιορίζομασθε μονάχα στήν ἐξέτασι τοῦ ἔργου με τὸ ὁποῖον ἔκανα τὸ ντεμποῦτο του ὁ ἕκλε

κτὸς θίασος.

Στὸ εἶδος αὐτὸ τῶν μουσικῶν ἠθογραφιῶν, ποὺ τὸ ἐπιτηδεύεται τόσο καλὰ ὁ ἀγαπητὸς Σακελλάριος, μᾶς ἔχουν συνηθίσει τὸν τελευταίον καιρὸ τόσοσιν αὐτὸς, δεσ καὶ ὁ τέως συνεργάτης του κ. Δ. Εὐαγγελίδης, καὶ δὲν εἶχε καμμιά ἀμφισβησία ὁ ὑποφαινόμενος διὰ θᾶδελπὸς αὐτὸ ἀκριδῶς ποὺ εἶδε δταν μπῆκε στῆς «Κυβέλης» γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ «Φτερό στον άνεμο». Ἰπάρχει μιὰ θαυματουργὴ συνταγὴ ποὺ ἐξασφαλίζει τὴν ἐπιτυχῆ κατασκευὴ μιᾶς μουσικῆς ἠθογραφίας σὸ στυλ αὐτὸ, ποὺ βέβαια δὲν τὸ ἐγκαινίασιν αὐτὸ ὁ Εὐαγγελίδης, οὔτε ὁ Σακελλάριος, ἀλλὰ παλαιότεροι λιμπρετίστες, σὶ κείμενα τῶν ὁποῖων ἐπάνω ἔβαζε χαριτωμένη μουσικὴ ὁ μακαρίτης Χατζηαποστόλου. Ἐπειτα ἀπὸ τῆ «Γυναίκα τοῦ δρόμου» καμμιά δεκαετία πρωτοξαδέφια τῆς εἶδαν τὰ φῶτα τῆς εἰμπας καὶ τὴν συναγωνίστηκαν ἀλλὰ λιγώτερο καὶ ἄλλα περισσότερο ἐπιτυχῶς. Εὐτυχεῖς γενήτορες δυὸ τριῶν ἀπὸ τὰ πρωτοξαδέφια αὐτὰ τῆς «Γυναίκας τοῦ δρόμου» ὑπῆρξαν καὶ ὁ Εὐαγγελίδης με τὸ Σακελλάριου, ποὺ ἀποδείχθησαν γνωστοὶ καὶ κοινῶν τοῦ μουσικοῦ τῆς συντα-

γής, ανάλογα έννοείται ο καθένας με την τέχνη του.

Ο συγγραφέας του «Φτερά στον άνεμο» παρουσιάζει στο κοινό ένα ευχάριστο και λίαν έμπορικό έργο. Έργασθείς επάνω στη στόφα που του παρέχον 6-7 μεγάλοι πρωταγωνιστές, έπλασε αντίστοιχους δυνατούς τύπους, που όλοι μαζί, τότε αλληλοδοθηθούμενοι, τότε αλληλοσυγκρουόμενοι, απέτέλεσαν ένα περίφημο σύνολο. Ασφαλώς μπορούσε να δώσει και κάτι καλύτερο. 'Αλλ' άκριτως ή ίβια αυτή αίτια, ότι είχε να δουλέψει επάνω σε τόσους πολλούς πρωταγωνιστές, τον έμπόδιζε να ξεφύγει όσο ψηλά θά χρειαζόταν. Είναι μία διαρκής άγνοια στον συγγραφέα που δουλεύει επάνω σε πολλούς πρωταγωνιστές, μή τυχόν δώσει περισσότερο ρόλο στον ένα και ελιγώτερο στον άλλον, μή τυχόν άδικήσει αυτόν εις βάρος εκείνου, μή τυχόν ευσέση τους μόν άπέναντι των δέ. Και δέν μπορεί να ξετυλίξει τό θέμα του όπως θέλει, και δέν μπορεί ν' ακολουθήσει την τεχνική οίκονομία που απαιτείται σ' αυτό ή σ' εκείνο τό σημείο για τή φυσική εξέλιξη του έργου. Λαμβάνοντας αυτά λοιπόν υπ' όψιν πρέπει να ίκανοποιηθούμε μάλλον από τό κατόρθωμα του κ. Σακελλάριου.

Και ως εδώ για ό,τι αφορά τις γενικές γραμμές και την τεχνική πλευρά του έργου. Για τό περιεχόμενο όμως και για μερικές λεπτομέρειες που σχετίζονται με τό θεωρητικό μέρος του, ως μάρ επιτροπή να διατυπώσουμε κάποιες επιφυλάξεις. Όχι ότι θάχαμε άπαιτήσεις ανωτέρας διδοχής ή και καλλιτεχνικής εάν μεταρρώσεως από μια έμπορική μουσική κωμωδία. Κ2θε άλλο. 'Αλλ' εκείνη ή επίμονη «τάσις προς φιλοσοφίαν»

που γεμίζει ασφυκτικά όλα τά έργα του είς. με την κοσμοθεωρία ότι ή ζωή είναι τότε μία τράπουλα που μάρ φέρνει καράκι ή ένα σερμέν—ντέ—φέρ που μάρ σερβίρει όλο μπάκα, και τότε ένα τραίνο που διαρκώς τό χάνομε ή μία φουγάλα χαρά που δέν θά τή γευτούμε για δεύτερη φορά, μπορεί μόν να χαρίζη εύκολες δάφνες θαυνοίας στους συγγραφείς, αλλά και κουράζει τον άπλοϊκό θεατή βάζοντάς τον να σκέπτεται και να τά θαλασσώνη σε μία στιγμή που αυτός θά προτιμούσε να ευσυμής με μία άψλη ή πνευματώδη φράσι. Όσο για τον μή άπλοϊκό θεατή, αυτόν τον κάνει ασφαλώς να άγανακτιή.

Έπειτα, ή θέσις του έργου. 'Η αντίθεσις των δύο πνευμάτων που συγκρούονται, της άρετής και της κακίας! Δέν είναι έπιτυχής στο «Φτερά στον άνεμο». Η Φωφώ δέν είναι τό «ρομάν» κορίτσι, που θά μπορούσε να κερδίση τή συμπάθεια ενός ρομάντικου κοινού με τις συντηρητικές ιδέες ήθικης που εξακολουθεί να πραιοθεύη. Είναι μία νέα γυναίκα, που βγαίνει από τά όρια της κακώς ή κακώς έννοουμένης κοινωνικής ήθικης στον τόπο μας. Δέν μπορεί συνεπώς ή σύγκρουσις της με την επίσης άνήθικη αντίζηλό της να φανή όσο έντονη την πιστεύει ίσως ο συγγραφέας. Άδιάφορο αν ή αντίζηλος αυτή, ή Λίζα, διακηρύσσει με χοντρή φρασολογία την δική της άνηθικότητα, δίνοντας την εύκαιρία στη Φωφώ να παραστήση την άθώα. Και στο κεφάλαιο αυτό τό κοινό μερδεύεται και δέν ξέρει πού να χαρίση την συμπάθειά του—πράγμα γενικώς άπαραίτητο.

Έν πάση περιπτώσει, έξω από τις λεπτολογικές αυτές άθυναμίς,

ἡ μουσικὴ ἠθογραφικὴ κωμωδία τοῦ κ. Σακελλάριου εἶναι εὐχάριστη, καλοστημένη καὶ δίνει πρὸ παντός τὴν εὐχέρεια στοὺς ἐκτελεστές της νὰ δημιουργήσουν χαρακτηριστικώτατους ρόλους κα' νὰ παίξουν μὲ ἄνεσι. Ἰσάριος πρὸς τοὺς ἐξῆς θιασάρχαι ὁ κ. Μανιατάκης ὑποβύεται τὸν κεντρικὸ ἥρωα τοῦ ἔργου μὲ ἀξιαίπαινο τρόπο. Παίξει φυσικά, πολιτισμένα καὶ τραγουδᾷ ἀκόμη καλύτερα.

Ὁ Μάνος Φιλιππίδης μὲ τὸν Μίμη Κοκκίνη σπαρταριστικώτατοι στοὺς μπουφικούς ρόλους των, εὐγενικός καὶ συγκρατημένος ὅπως πάντα ὁ Ὁρέστης Μακρῆς, ἀπολαυστικώτατος στίς ὑπερβολές του ὁ Κυριάκος Μαρρέας καὶ .. ἀδικημένος οἰκτρά ὁ ἐξαιρετικός μας καλλιτέχνης Γιάννης Ἀποστολίδης. Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά πολὺ δυνατὸς ὁ παραμελημένος τυπίστας Νίκος Θηβαῖος. Καὶ τέλος, δλόφραση καὶ ἐπιθλητικὴ ἡ βασίλισσα τῆς ἐλαφρᾶς μουσικῆς μας Σκητῆς Ἄννα, ἀλλὰ καὶ τρισχαριτωμένη ἡ Μαρία Καλουτᾶ.